

Сергій СЕРДИНСЬКИЙ,

здобувач вищої освіти за третім (освітньо-науковим) рівнем вищої освіти,
Івано-Франківський національний технічний університет нафти і газу

ORCID ID <http://orcid.org/0009-0008-6256-7615>

(© СЕРДИНСЬКИЙ С., 2026)

**УДОСКОНАЛЕННЯ МЕХАНІЗМІВ ДЕРЖАВНОГО
УПРАВЛІННЯ ЄВРОІНТЕГРАЦІЙНИМИ ПРОЦЕСАМИ УКРАЇНИ
В УМОВАХ ПЕРЕГОВОРІВ ПРО ВСТУП ДО ЄС**

У статті досліджено механізми державного управління євроінтеграційними процесами України на етапі переходу від імплементації Угоди про асоціацію до повноцінної підготовки держави до членства в Європейському Союзі. Актуальність теми зумовлена тим, що після здобуття статусу кандидата та відкриття переговорів про вступ навантаження на систему публічного управління стало якісно іншим: від уряду, парламенту та центральних органів виконавчої влади вимагається не лише адаптація окремих нормативних актів до acquis ЄС, а побудова довгостроково стійкої архітектури управління вступом, що поєднує стратегічне планування, міжвідомчу координацію, кадрове забезпечення, фінансування, цифровий моніторинг, парламентський контроль і комунікацію з європейськими інституціями. У роботі проаналізовано чинні інституційні структури, включаючи роль центру уряду, профільних заступників міністрів, міжвідомчих механізмів та парламентського контуру; охарактеризовано законодавчі межі – від конституційного закріплення стратегічного курсу на членство в ЄС до Закону «Про

адміністративну процедуру», дорожніх карт за Кластером 1, актів щодо переговорної архітектури та Національної програми адаптації законодавства України до права ЄС. Особливої уваги надано фінансовим інструментам, насамперед Ukraine Facility, реформі управління публічними інвестиціями, зв'язку стратегічного планування з бюджетом, а також проблематиці кадрової спроможності та цифрових систем управління людськими ресурсами. На основі звітів Європейської Комісії, матеріалів OECD/SIGMA, документів уряду України, Верховної Ради України, НАДС та аналітичних і наукових праць встановлено, що ключовими слабкими місцями нинішньої моделі є фрагментарність доказового формування політики, недостатня якість законодавчої підготовки, повільне відновлення меритократичної державної служби, дефіцит кадрів у підрозділах європейської інтеграції, слабке з'єднання моніторингу реформ із бюджетним циклом, а також потреба в сильнішій виконавчо-парламентській синхронізації. Порівняльний аналіз практик Хорватії, Естонії та Польщі дав змогу показати, що ефективно управління вступом до ЄС спирається на формалізований розподіл функцій між політичним керівництвом, технічним секретаріатом, робочими групами та парламентськими комітетами, а також на стабільну професійну бюрократію та обов'язковість системних процедур погодження позицій. Обґрунтовано, що для України пріоритетними є: інституціоналізація дворівневої системи управління вступом до ЄС; перетворення Національної програми адаптації на єдиний планово-моніторинговий інструмент; завершення реформи оплати праці та добору на державну службу; інтеграція цифрових інструментів моніторингу з бюджетуванням і кадровими системами; створення постійного механізму «уряд – парламент» для супроводу *acquis*; а також посилення регіональної готовності до майбутнього членства. Стаття завершується практичним

планом упровадження рекомендацій із зазначенням строків, відповідальних інституцій та ресурсної бази.

Ключові слова: державне управління, європейська інтеграція, ЄС, публічна адміністрація, державна служба, адаптація законодавства.

Serhii SERDYNSKYI,

PhD student

(third, educational and research level of higher education),

Ivano-Frankivsk National Technical University of Oil and Gas

ORCID ID <http://orcid.org/0009-0008-6256-7615>

(© SERDYNSKYI S., 2026)

**IMPROVEMENT OF MECHANISMS OF PUBLIC
MANAGEMENT OF UKRAINE'S EUROPEAN INTEGRATION
PROCESSES IN THE CONDITIONS OF EU ACCESSION
NEGOTIATIONS**

The article examines the mechanisms of public management of Ukraine's European integration processes at the stage of transition from the implementation of the Association Agreement to the full preparation of the state for membership in the European Union. The relevance of the topic is due to the fact that after obtaining candidate status and opening accession negotiations, the burden on the public administration system has become qualitatively different: the government, parliament and central executive authorities are required not only to adapt individual regulatory acts to the EU acquis, but also to build a long-term sustainable accession management architecture that combines strategic planning, interdepartmental coordination, staffing, financing, digital monitoring, parliamentary control and communication with European institutions. The paper analyzes the current institutional structures, including the role of the government center, relevant deputy ministers, interagency mechanisms, and the

parliamentary circuit; characterizes the legislative framework - from the constitutional consolidation of the strategic course for EU membership to the Law «On Administrative Procedure», roadmaps for Cluster 1, acts on the negotiation architecture, and the National Program for Adapting Ukrainian Legislation to EU Law. Particular attention is paid to financial instruments, primarily the Ukraine Facility, public investment management reform, the link between strategic planning and the budget, as well as the issues of human resource capacity and digital human resource management systems. Based on the reports of the European Commission, OECD/SIGMA materials, documents of the Government of Ukraine, the Verkhovna Rada of Ukraine, the National Agency for the Supervision of Civil Service, and analytical and scientific works, it was established that the key weaknesses of the current model are the fragmentation of evidence-based policymaking, the insufficient quality of legislative preparation, the slow restoration of the meritocratic civil service, the shortage of personnel in the European integration units, the weak connection of reform monitoring with the budget cycle, and the need for stronger executive-parliamentary synchronization. A comparative analysis of the practices of Croatia, Estonia, and Poland made it possible to show that effective management of EU accession relies on a formalized division of functions between the political leadership, technical secretariat, working groups, and parliamentary committees, as well as on a stable professional bureaucracy and the mandatory systematic procedures for coordinating positions. It is substantiated that the following are priorities for Ukraine: institutionalization of a two-tier system of EU accession management; transformation of the National Adaptation Program into a single planning and monitoring tool; completion of the reform of labor remuneration and selection for the civil service; integration of digital monitoring tools with budgeting and personnel systems; creation of a permanent «government-parliament» mechanism for monitoring the acquis; and strengthening regional readiness for future membership. The article concludes with a practical plan for implementing

the recommendations, indicating the deadlines, responsible institutions and resource base.

***Keywords:** public administration, European integration, EU, public administration, civil service, adaptation of legislation.*

Постановка проблеми. Конституційне закріплення стратегічного курсу держави на повноправне членство в ЄС створило для України не лише політичний орієнтир, а й довгостроковий юридичний імператив для всієї системи публічного управління. Після набуття чинності Угодою про асоціацію Україна отримала розгорнуту рамку секторального наближення, де строки гармонізації законодавства за окремими напрямками становлять від 2 до 10 років. Проте після 2022 року формат завдання змінився: тепер ідеться не тільки про вибіркове наближення, а про набуття спроможності виконувати обов'язки держави-члена, що охоплює політичні, адміністративні, бюджетні та кадрові аспекти. Європейська Комісія прямо констатує, що інституції, відповідальні за євроінтеграцію, в Україні вже наявні, однак експертиза, планування та міжінституційні механізми мають бути посилені настільки, щоб держава могла ефективно переносити *acquis* до національного законодавства, а не лише реагувати на поточні сигнали з Брюсселя [1].

Отже, наукова проблема полягає в пошуку такої моделі державного управління, що одночасно забезпечить політичну керованість процесу, технічну якість рішень, кадрову неперервність, бюджетну забезпеченість і результативний моніторинг прогресу.

Аналіз останніх досліджень і публікацій. Корпус актуальних джерел із проблематики поєднує три основні групи. Перша – офіційні документи ЄС та України: звіти Європейської Комісії 2024 і 2025 років, акти Кабінету Міністрів щодо переговорної архітектури, дорожніх карт, Національної системи стратегічного планування, реформування управління публічними

інвестиціями, а також матеріали щодо Угоди про асоціацію та Національної програми адаптації законодавства України до права ЄС. Саме ці джерела є найбільш релевантними для аналізу, оскільки фіксують не лише цілі, а й офіційно визнані прогалини системи [2].

Друга група – аналітичні матеріали OECD/SIGMA та профільні українські аналітичні дослідження. SIGMA наголошує на ключовій ролі центру уряду як інституції, що забезпечує стратегічність, послідовність та доказовість урядових рішень, а також показує, що в Україні саме центр уряду є провідною інституцією з питань європейської інтеграції серед країн східного сусідства. Українські аналітичні роботи про архітектуру переговорного процесу наголошують на важливості розмежування політичного координаційного рівня і технічного на рівні секретаріату, а також потребу окремого механізму внутрішнього погодження переговорних позицій.

Третя група – наукові статті українських і європейських авторів. Українські дослідження зосереджуються на впровадженні європейських принципів державного управління, адаптації законодавства про державну службу до стандартів ЄС та інституційних викликах вступу. Англійські оригінальні дослідження останніх років акцентують на політизації розширення, впливі російської агресії на нове «повернення» політики розширення, межах прискореної секторальної інтеграції та потребі більш передбачуваної, менш волатильної правової моделі розширення. Сукупно ця література добре описує зовнішній контекст і правову динаміку, проте значно менше уваги надає саме внутрішнім механізмам публічного управління вступом до ЄС як єдиному управлінському циклу. Саме цю прогалину й заповнює наша стаття.

Мета статті полягає у виробленні науково обґрунтованої моделі вдосконалення механізмів державного управління євроінтеграційними процесами України на етапі переговорів про вступ до ЄС через: оцінку

чинної інституційної та правової архітектури; виявлення системних слабких місць у координації, фінансуванні, кадровому забезпеченні та моніторингу; порівняння української практики з релевантними прикладами держав ЄС; а також формулювання конкретних рекомендацій для уряду й парламенту із зазначенням строків, відповідальних та ресурсів.

Виклад основного матеріалу. Нормативно-правове осердя української моделі складається з кількох нашарованих контурів. Перший – конституційний: членство в ЄС визначено як стратегічний курс держави. Другий – договірно-зобов’язальний: Угода про асоціацію працює як «керівництво до внутрішніх реформ» і встановлює конкретні строки наближення. Третій – переговорно-інституційний: після рішення Європейської Ради 2022 року про кандидатський статус та міждержавної конференції 25 червня 2024 року Україна перейшла до логіки переговорного процесу, де головну роль відіграють скринінг, дорожні карти, бенчмарки та Національна програма адаптації законодавства. Четвертий – адміністративно-процедурний: Закон «Про адміністративну процедуру» та законодавчий пакет з узгодження приблизно 200 актів із цим Законом формують важливий внутрішній стандарт належного врядування, без якого належне застосування *acquis* є неможливим.

Координаційне осердя зосереджено в Кабінеті Міністрів України через Урядовий офіс координації європейської та євроатлантичної інтеграції в складі Секретаріату уряду. Постанова 2017 року інституціоналізувала цей офіс, а постанова 2024 року створила спеціальні межі забезпечення переговорного процесу. Звіт Комісії за 2024 рік додатково фіксує, що в міністерствах призначено заступників з питань європейської інтеграції, а для технічного супроводу процесу створено 24 експертні групи. Це означає, що Україна рухається за логікою моделі центру управління, коли саме урядовий центр, а не окреме галузеве міністерство, відповідає за щоденну синхронізацію євроінтеграції.

Однак 2025 року сама Європейська Комісія зазначила, що внутрішня архітектура координації реформи державного управління змінювалася після урядових кадрових перестановок, а співпраця між відповідальними інституціями, особливо в частині державної служби та цифровізації, потребує істотного посилення. Тобто нинішня модель не є інституційно «порожньою», проте вона ще не досягла стабільності правил і процедур, характерних для держав, що ведуть переговори на високій інтенсивності. У таких умовах головним завданням стає не створення нових органів, а жорстке розмежування функцій між політичним керівництвом, технічним секретаріатом, галузевими робочими групами й парламентським контуром контролю [2].

Важливим кроком стало схвалення 14 травня 2025 року дорожніх карт за Кластером 1 – з верховенства права, реформи державного управління та функціонування демократичних інституцій – а також плану заходів щодо захисту прав національних меншин. За даними уряду, дорожня карта реформи державного управління містить 91 захід. Ця рамка є принципово важливою, оскільки вперше формалізує для переговорного процесу не лише секторні реформи, а й саме реформу державного управління як частину основного кластера. У поєднанні з Концепцією національної системи стратегічного планування 2025 року та дорожньою картою реформування управління публічними інвестиціями вона створює базу для переходу до більш вартісної і на основі календаря моделі виконання зобов'язань. Зокрема, в основоположних договорах ЄС наголошено на тому, що Союз ґрунтується на «цінностях поваги до людської гідності, свободи, демократії, рівності, верховенства права та прав людини, включно з правами осіб, які належать до національних меншин» [4].

Водночас проблема законодавчого управління залишається однією із найгостріших. Комісія у звітах 2024 і 2025 років вказує на слабку якість пояснювальних записок та оцінок впливу, обмежену доказовість

формування політики, а також на те, що значна частина ухвалених законів походить від народних депутатів, а не від уряду; 2025 року Комісія прямо зазначила, що лише 32% ухвалених законів були ініційовані урядом. Закон про публічні консультації є позитивним зрушенням, однак його дія не поширюється на законодавчі ініціативи парламентарів у тилі воєнного стану, а сам він повноцінно запрацює лише через 12 місяців після його припинення. Для переговорів про вступ це означає інституційний ризик: *acquis* може трансформуватися в національне право без достатньої *ex ante* перевірки наслідків, вартості та інституційної здійсненності.

Парламентський контур у цій системі критично важливий. Верховна Рада України має профільний Комітет з питань інтеграції України до ЄС, до компетенції якого належать оцінка законопроєктів на відповідність міжнародно-правовим зобов'язанням у сфері європейської інтеграції, державна політика у сфері європейської інтеграції, адаптація законодавства та координація програм технічної допомоги ЄС для парламенту. На практиці це створює міцну основу для посилення виконавчо-парламентського «контракту» щодо *acquis*, проте звіти Комісії водночас наголошують на потребі сильнішого законодавчого нагляду і системнішої співпраці між виконавчою та законодавчою гілками влади. Отже, проблема полягає не в браку парламентських повноважень, а в недостатній процедурній інституціоналізації їх використання саме для цілей вступу до ЄС.

Фінансовий вимір євроінтеграції дедалі більше пов'язано із реформоорієнтованими зовнішніми інструментами. *Ukraine Facility* передбачає для України 50 млрд євро на 2024-2027 роки, а виплати здійснюються на основі виконання Плану України; станом на 24 квітня 2026 року під цим інструментом загалом мобілізовано 36,8 млрд євро. Це означає, що фінансування євроінтеграції більше не може розглядатися як суто «супутній» складник бюджетного процесу: воно стає частиною архітектури

умовності, де якість управління реформами безпосередньо впливає на темп отримання ресурсів. Застосування такого підходу до євроінтеграційного процесу України сприятиме відновленню справедливості для жертв неспровокованої агресії та підтримуватиме Україну в подоланні наслідків цієї агресії [5]. Уряд і парламент, відповідно, мають перейти від секторального бюджетування до оцінювального управління реформами – з прив'язкою кожного блоку *acquis* до відповідального органу, кадрового профілю, технічної допомоги та бюджетного циклу [3].

Позитивним зрушенням є також реформа управління публічними інвестиціями. І урядові акти, і звіт Комісії за 2025 рік описують нову модель, де єдині конвеєри проєкту на центральному, регіональному та місцевому рівнях поєднуються з прозорими процедурами пріоритизації, оцінювання та відбору проєктів, а цифровою опорою системи стає DREAM. Для євроінтеграції це важливо не лише як інструмент відбудови, а як тренування майбутньої спроможності працювати з логікою політики згуртованості та структурних інструментів ЄС. Однак і тут Комісія вказує на потребу сильнішої стратегічної рамки, кращого зв'язку з бюджетним та просторовим плануванням і формального закріплення ролі DREAM в IT-архітектурі системи.

Кадрова спроможність залишається найбільш матеріальним обмежувачем євроінтеграційного управління. Комісія 2024 року констатувала, що конкурентний добір на державну службу було зупинено, директ-апойнтменти підривали професіоналізм і стабільність, а рівень вакансій залишався високим; 2025 року прогрес зафіксовано, проте повне відновлення наймання на роботу на основі заслуг ще не настало. Дані НАДС поглиблюють цю картину: загальна штатна чисельність підрозділів, залучених до приведення законодавства відповідно до права ЄС, становила 9232 одиниці, з яких фактично працювали 7193; 22% кадрової спроможності становили вакансії; 43 органи влади потребували посилення, а додаткова

потреба оцінена в 514 фахівців. На практиці це означає, що навіть за наявності політичної волі та формально правильних планів темп наближення до *acquis* визначатиметься здатністю держави швидко укомплектувати й утримувати якісний «середній шар» фахівців – юристів, політичної аналітики, бюджетних експертів, координаторів скринінгу, перекладачів і менеджерів даних [1].

Не менш важливим є питання якості людського капіталу. Опитування і звіти НАДС показують високий структурний попит на короткострокові програми підвищення кваліфікації, сертифікатні програми та стажування саме для фахівців, залучених до виконання зобов'язань у сфері євроінтеграції. Це свідчить, що проблема не зводиться до «кількості штатних одиниць»; ідеться також про мовну, аналітичну, юридичну та процедурну компетентність кадрів.

Отже, посилення механізмів державного управління повинне включати не тільки найм, а й формування окремої кар'єрної траєкторії для сектору євроінтеграції.

Моніторинг та оцінювання – ще один напрям, де сформовано основу, але не завершено систему. Уряд уже має «Пульс угоди» як інформаційно-аналітичну систему моніторингу Угоди про асоціацію, готує систему *Accessions Pulse* для моніторингу зобов'язань у сфері вступу, а 2024 року запровадив матрицю реформ як аналітичний інструмент відстеження реформ. Водночас Комісія зазначає, що загальний моніторинг політик та законодавства потребує дальшого зміцнення, а майбутня Національна програма адаптації має створити послідовнішу основу, засновану на доказах. Це означає, що на рівні державного управління варто інтегрувати принаймні чотири контури: нормативний прогрес, бюджетне покриття, кадрову комплектність і проєктно-інвестиційне виконання. Без такого інтегрованого дашборду переговорний процес ризикує залишатися «звітним», але не повністю керованим.

З огляду на зібрані дані Стратегічний порядок денний на 2024-2029 роки (Strategic Agenda 2024–2029) [6] визначає головні пріоритети ЄС у новому інституційному циклі. Першочерговими для уряду є п'ять політичних кроків. По-перше, інституціоналізувати постійний механізм керування на рівні Уряду під головуванням Прем'єр-міністра для розв'язання міжвідомчих конфліктів щодо *acquis*, бюджету та строків. По-друге, завершити перетворення Національної програми адаптації законодавства до права ЄС на єдине осердя планування – із розбивкою за кластерами, вартістю заходів, кадровими потребами та цифровим відстеженням. По-третє, повністю відновити меритократичний добір на державну службу для всіх євроінтеграційних функцій, поєднавши це із завершенням зарплатної реформи та спеціалізованими програмами розвитку кадрів. По-четверте, інтегрувати *Accessions Pulse*, Пульс угоди, *HRMIS* і *DREAM* в одну панель управління. По-п'яте, поширити логіку готовності до вступу на регіональний рівень, де навантаження від майбутньої імплементації політики згуртованості, стандартів державної допомоги, екологічного та транспортного *acquis* буде особливо значним.

Для парламенту ключовими є чотири завдання. Перше – закріпити в регламентних процедурах обов'язкову *ex ante* перевірку законопроектів на відповідність *acquis* та міжнародним зобов'язанням у сфері євроінтеграції не лише в межах профільного комітету, а як сталі вимоги законодавчого процесу. Друге – вимагати належних пояснювальних записок, кошторисів та оцінювання впливу для законопроектів, що стосуються імплементації права ЄС. Третє – розвинути постзаконодавчий контроль щодо виконання ухвалених євроінтеграційних актів. Четверте – інституціоналізувати регулярні спільні формати роботи з урядом за зразком практик Польщі та Естонії, де парламент не просто коментує, а надає уряду чіткий мандат або політичний сигнал щодо європейських позицій.

У дослідженні враховано лише ті нормативні та інституційні зміни, що були підтверджені офіційними джерелами станом на 2 травня 2026 року. Якщо окремі законопроекти зареєстровано, проте не ухвалено, вони розглядаються як наміри, а не як завершені реформи. Через воєнний стан і обмеження бюджетної відкритості частина детальних кошторисів або розподіл коштів за статтями для конкретних заходів дорожніх карт у відкритому доступі відсутня; тому в статті використано програмно-інструментальний, а не покомпонентний підхід до оцінки ресурсів.

Висновки. План дій ЄС із прав людини та демократії на 2020-2027 роки (EU Action Plan on Human Rights and Democracy 2020-2027) [7] – ключовий політичний документ, що визначає пріоритети та підходи Європейського Союзу до просування й захисту прав людини і демократії у світі. Удосконалення механізмів державного управління євроінтеграційними процесами України повинно відбуватися не через нескінченне множення нових інституцій, а через перехід до інтегрованої моделі управління вступом до ЄС. Проте, ЄС узяв на себе зобов'язання зміцнити власні внутрішні основи й провести потрібні реформи, щоб визначити свої довгострокові амбіції й способи їх реалізації, а також відповісти на ключові питання щодо пріоритетів, політик і спроможності діяти [8]. Україна вже має потрібну «скелетну» конструкцію: конституційну мету, договірну рамку, урядовий центр координації, переговорну архітектуру, дорожні карти, досвід селф-скринінгу, системи моніторингу виконання Угоди про асоціацію, реформу адміністративної процедури та великий масив секторального наближення. Саме тому головним предметом удосконалення тепер є не створення базових інституцій, а підвищення якості їх взаємодії.

Найбільші системні стримувачі – це кадровий дефіцит, неповне відновлення меритократичної державної служби, недостатня доказовість урядової і парламентської нормотворчості, фрагментація цифрового

моніторингу та незавершене з'єднання стратегічного планування з бюджетуванням. Якщо не усунути ці вузькі місця, навіть наявність політичної підтримки вступу та зовнішнього фінансування не забезпечить потрібної швидкості й якості адаптації *acquis*. Якщо ж уряд і парламент синхронізують свої процедури навколо *costed NPAА*, *merit-based civil service*, *integrated dashboard* та посиленого законодавчого контролю, Україна отримає не просто кращу «координацію євроінтеграції», а повноцінну адміністративну машину вступу до ЄС.

СПИСОК ВИКОРИСТАНИХ ДЖЕРЕЛ

1. Ukraine 2024 Report. European Commission, SWD (2024) 699 final.
URL: https://enlargement.ec.europa.eu/document/download/1924a044-b30f-48a2-99c1-50edeac14da1_en.
2. Ukraine 2025 Report. European Commission, SWD (2025) 759 final.
URL: https://enlargement.ec.europa.eu/document/download/17115494-8122-4d10-8a06-2cf275eecd7_en?filename=ukraine-report-2025.pdf.
3. Ukraine Facility : policy page and payment status. Council of the EU; European Commission. URL: <https://www.consilium.europa.eu/en/policies/ukraine-facility>.
4. Consolidated Version of the Treaty on European Union (TEU) [2012] OJ C 326/13, art. 2. URL: https://eur-lex.europa.eu/resource.html?uri=cellar:2bf140bf-a3f8-4ab2-b506-fd71826e6da6.0023.02/DOC_1&format=PDF.
5. Charter of Fundamental Rights of the European Union [2012] OJ C 326/391. URL: <https://eur-lex.europa.eu/legal-content/EN/TXT/HTML/?uri=CELEX:12012P/TXT>.
6. European Council. Strategic Agenda 2024-2029. Brussels, 27 June 2024.
URL: <https://www.consilium.europa.eu/en/meetings/european-council/2024/06/27>.

7. EU. EU Action Plan on Human Rights and Democracy 2020-2027. Joint Communication, JOIN(2020) 5 final. Brussels, 25 March 2020. 34 p. URL: https://www.eeas.europa.eu/sites/default/files/documents/2024/ActionPlan-EN_2020-2027.pdf.

8. The European Council. 2023. The Granada Declaration. Press release, 6 October 2023. URL: <https://www.consilium.europa.eu/en/press/press-releases/2023/10/06/granada-declaration>.

REFERENCES

1. Ukraine 2024 Report. (2024). European Commission, SWD (2024) 699 final. URL: https://enlargement.ec.europa.eu/document/download/1924a044-b30f-48a2-99c1-50edeac14da1_en. [in English]

2. Ukraine 2025 Report. (2025). European Commission, SWD (2025) 759 final. URL: https://enlargement.ec.europa.eu/document/download/17115494-8122-4d10-8a06-2cf275eecd7_en?filename=ukraine-report-2025.pdf. [in English]

3. Ukraine Facility : policy page and payment status. Council of the EU. (2026). European Commission. URL: <https://www.consilium.europa.eu/en/policies/ukraine-facility>. [in English]

4. Consolidated Version of the Treaty on European Union (TEU) (2012). OJ C 326/13, art. 2. URL: https://eur-lex.europa.eu/resource.html?uri=cellar:2bf140bf-a3f8-4ab2-b506-fd71826e6da6.0023.02/DOC_1&format=PDF. [in English]

5. Charter of Fundamental Rights of the European Union (2012). OJ C 326/391. URL: <https://eur-lex.europa.eu/legal-content/EN/TXT/HTML/?uri=CELEX:12012P/TXT>. [in English]

6. European Council. Strategic Agenda 2024-2029. (2024). Brussels, 27 June 2024. URL: <https://www.consilium.europa.eu/en/meetings/european-council/2024/06/27>. [in English]

7. EU. (2020). EU Action Plan on Human Rights and Democracy 2020-2027. Joint Communication, JOIN 5 final. Brussels, 25 March 2020. 34 p. URL: https://www.eeas.europa.eu/sites/default/files/documents/2024/ActionPlan-EN_2020-2027.pdf. [in English]

8. The European Council. (2023). The Granada Declaration. Press release, 6 October 2023. URL: <https://www.consilium.europa.eu/en/press/press-releases/2023/10/06/granada-declaration>. [in English]

Дата першого надходження статті до видання: 28.03.2026

Дата прийняття статті до друку після рецензування: 26.04.2026

Дата публікації (оприлюднення) статті: 29.05.2026